

Grècia torna a la casella de sortida

El nou govern estarà lligat de peus i mans al tercer rescat

CRISTINA MAS BARCELONA | ACTUALITZADA EL 18/09/2015 16:48

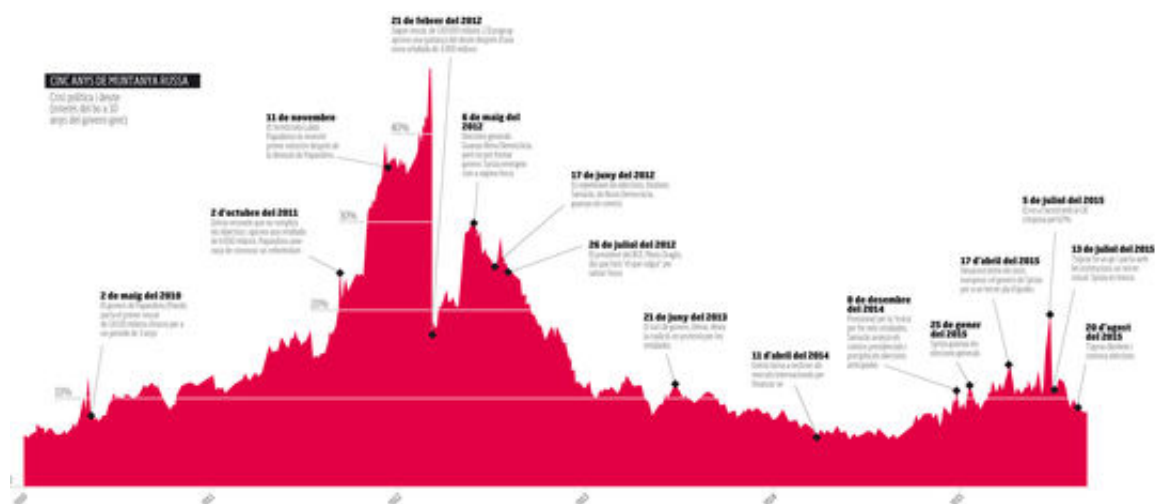

GUANYI QUI GUANYI LES ELECCIONS de demà, el pròxim govern de Grècia estarà lligat de peus i mans, si vol continuar dins l'euro i dins la UE. Syriza va arribar al govern al gener prometent que acabaria amb l'austeritat i set mesos després va signar un tercer rescat amb mesures d'un alt cost social, com l'augment d'impostos i més retallades a les pensions. La mateixa recepta de sacrificis a canvi de finançament que van aplicar els governs socialdemòcrata i conservador que el van precedir, la mateixa que no ha tret el país de la pitjor crisi econòmica des de la Segona Guerra Mundial i l'ha convertit, en canvi, en el més endeutat de l'euro. Els *homes de negre* han tornat als despatxos dels ministeris i el govern d'Atenes. Sigui quin sigui el joc d'aliances a què aboqui el resultat, estarà subjecte a un estricte calendari de revisions amb què els creditors s'asseguraran el compliment del compromís austeritari.

El tercer memoràndum acordat entre Tsipras i els socis europeus és, de fet, encara més dràstic que els anteriors i sobretot està dissenyat per lligar curt el marge de maniobra del govern d'Atenes. A més del fons de privatitzacions, gestionat pels creditors, on s'han d'abocar tots els actius del país com a garantia de la recapitalització dels bancs, s'ha establert un comitè de control del pressupost que té capacitat per intervenir quan hi hagi desviacions sobre el dèficit pactat.

La gran pregunta és si els treballadors i les classes mitjanes gregues seguiran confiant en el primer ministre Alexis Tsipras, per posar a la pràctica un pla que suposa encara més sacrificis que els que van rebutjar al referèndum del 5 de juliol per un contundent 62%.

“El problema és que ni Syriza ni Nova Democràcia tenen la capacitat política i estructural per imposar dràstiques retallades (rebaixes de salaris i pensions) i una legislació neoliberal (reforma laboral i de la Seguretat Social) sense desencadenar una forta oposició social”, alerta Chrisanthos Tassis, professor de ciència política de la Universitat d'Atenes. A diferència de les eleccions del gener, després de l'escissió de l'ala esquerra de Syriza, els dos principals partits estan d'acord en l'aplicació del programa d'ajust. Nova Democràcia, fins i tot, planteja que si guanya (en les últimes setmanes s'ha acostat molt a les enquestes a Syriza) voldrà Tsipras en el seu govern.

Els rescats no han servit per impulsar la recuperació de l'economia grega, però han capgirat el mapa polític i han sembrat la inestabilitat política, amb tres governs en cinc anys. Els dos grans partits que s'han alternat al poder des de la fi de la Dictadura dels Coronels el 1974, els socialdemòcrates del Pasok i els conservadors de Nova Democràcia, han quedat marcats pel rebuig popular a la seva submissió a la *troica*. El govern del socialista Iorgos Papandreu va durar menys d'un any i va caure amb el primer experiment tecnocràtic imposat des de Brussel·les i Berlín, mentre que el conservador Andonis Samaràs, amb un

estil més autoritari, va resistir només dos anys a una onada de vagues generals. Tots dos partits compten ara amb lideratges provisionals. Syriza, un partit que es movia entorn del 5% dels vots, va ser catapultat al poder al gener i ha hagut de plegar només set mesos més tard per la crisi interna i havent-se deixat pel camí totes les seves promeses electorals. El resultat de demà serà un primer indicador de fins a quin punt Tsipras ha cremat el seu capital polític i determinarà el joc d'aliances del nou front proeuropeu, per establir un govern capaç d'imposar més sacrificis.

Brussel·les i Berlín ara han deixat clar que s'estimen més tenir Tsipras al govern que a l'oposició. El gir de Syriza -que s'ha tret de sobre el sector radical, forçat a fundar un nou partit- l'ha convertit en un soci fiable, en un partit del sistema. "Fa uns mesos Syriza era l'anatema i ara l'espectre polític ha canviat i s'ha convertit en una formació de centreesquerra, i tothom la vol a bord", explica Pol Morillas, analista del Cidob. Al capdavant, per a la majoria d'economistes, el tercer rescat és la crònica d'una mort anunciada. "És la continuació de polítiques que han fracassat o encara pitjor -diu Charles Wyplosz, del Centre d'Estudis Internacionals de Ginebra-. No ha funcionat, i no funcionarà".